

Còmic | Josep Gálvez

Catarsi

Epilèptico, títol de la versió integral dels sis volums de *La ascensió del Gran Mal*, és, sense cap mena de dubte, una de les obres més representatives de l'evolució de la historieta contemporània cap a la complexitat i la profunditat tant temàtica com estilística. Aquest llibre, de prop de quatre-cents pàgines, de David B. destaca per la seva ambició, la seva sinceritat i la seva honestedat i, també, per la riquesa icònica i de recursos narratius.

Com a la gran majoria del còmic autobiogràfic, la recuperació dels primers anys és un element central; tot i que en aquest cas la melangia del temps passat és substituïda per una barreja de ràbia, dolor i tendresa generada per la frustració d'una infantesa assetjada i vençuda per l'anormalitat social de l'epilèpsia que pateix el seu germà gran. Una malaltia que als anys 60 no coneixia remei i com que, a més, es manifestava de manera incontrolada, provocava la por i el rebuig dels altres. Davant la insuficiència de la medicina tradicional, els pares del nostre protagonista van recórrer a un molt ampli ventall d'alternatives més o menys esotèriques que van incrementar encara més l'aïllament social.

Per salvar el buit de la soledat i superar el vertigen de la inseguretat, el nen que després seria David B. va crear un petit món d'amics invisibles sorgits de moltes hores de lectura. Aquest ima-

Una de les pàgines d'«Epilèptico», llibre de David B. de to autobiogràfic

ginari, que és l'embrió d'un dels universos més diversos i en expansió de la historieta actual, aconsegueix representar diferents vessants de la realitat (distorcionada, imaginada o somiada) viscuts per l'autor.*

Epilèptico

David B
Traducció:
L. Díaz
Sinse ntido

Madrid, 2009
Pàgines: 376
Preu: 20 euros

AMBAQUELLA ALEGRIA

EVA PIQUER

Tres homes, tres dones, dos llibres

Suposo que no sempre acabes estimant

els personatges dels llibres que escrius, però sí que els acabes entenent. D'adolescent, Javier Cercas menyspreava Adolfo Suárez tant com el seu pare l'admirava. Potser menyspreava Suárez justament perquè el seu pare l'admirava. Anys després, Cercas es proposa escriure un llibre sobre Suárez, o sobre un gest determinat de Suárez, no tant per intentar entendre el polític com per intentar entendre el seu pare. El Cercas escriptor ja sap que només a les males novel·les els bons són bons i els dolents són dolents dolents, i intueix que el Cercas adolescent no tenia tanta raó i que, ai, el Cercas pare no estava tan equivocacat.

Javier Cercas admet que va fracassar

en l'intent de convertir en ficció el cop d'Estat. Volia fer una novel·la sobre el 23-F, però *Anatomía de un instante* (Mondadori) no és una novel·la, o no ben bé. És una altra cosa. L'autor s'ha abocat a investigar el 23-F ("el misteri és per què tres homes no es van tirar a terra") sense la llibertat de la ficció. "Una novel·la només ha de respondre davant de si mateixa, però aquesta obra també havia de respondre davant la realitat. Per a un novel·lista, això és com escriure amb una mà lligada a l'esquena", declara Cercas a la revista *Qué Leer*.

Carmen Domingo ha escrit amb les mans

deslligades *Conversaciones de alcoba* (Edebé), on imagina quin paper van jugar de portes endins, just abans de la Guerra Civil Espanyola, les tres dones més influents del falangisme: Pilar, germana de José Antonio Primo de Rivera; Mercedes, esposa d'Onésimo Redondo, i Carmen Polo, esposa de ja sabem qui. "M'ha agradat passejar amb elles, s'aprèn molt mirant la història des de l'altra banda", diu Domingo, aclarint que ha volgut fer "una novel·la i no un text més tendenciós". El que ens ofereix, doncs, és ficció. Però sona tan real que ens permet conèixer, i fins i tot entendre, un trio de personatges que mai estimarem.*

EL POEMA

Olga Xirinacs
Tarragona, 1936

Títol poemari: *Óssa Major*
(Poesia completa, 1977-2009)
Editorial: Òmicron

Després

Després d'aquell final, escampades i brutes, vam trobar les angoixes i la por, xopes de sang i trepitjades. Les escorces dels arbres ens mostraven

senyals de llàgrimes recents, de febre, la pressió de les mans torturades pels sentiments més foscos a pesar de la llum brillant.

Cada fulla cantava un dolor, i el respirar encalmat de terra humida va assumir la suor de la mort. Freda, viscosa i pàl·lida, l'hora avançava, i era del tot inútil -ho vam veure, dolguts- que ell volgués defugir-la, alçant aquelles mans en una súplica per amagar el seu rostre.